

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj LI.

V Ljubljani, 4. februarija 1898

List 5.

Jezus in Marija — naši luči.

Ko je ustvarjal zemlje krog
Nebeški Oče, večni Bog,
Pripel je solnce nam svetlo
In luno milo na nebó,
Da solnce dan nam vsaki,
In luna sije v mraki.

Ustvaril je človeka dva
Nedolžna, čednostna oba;
Iz pekla pride pa pošast,
Pod svojo spravi ju oblast,
Um njima je stemnila,
In voljo oslabila.

Da bi razjasnil greha noč,
Obljubi njima Bog pomoč;
Čez štiritisoč dolzih let,
Rodil se Jezus je na svet,
Marija kačo strla
In raj je nam odprla.

In solnce večno, naš Gospod,
Prišel si, da odrešiš rod,
Da razsvetliš temoto, mrak,
Da razpršiš zmotnjav oblak,
Da rešiš iz oblasti,
Peklenskih nas pošasti.

Prišel si, luč nevernikom,
Ponižanje zopernikom,
Prišel si, Izraela čast,
S krvjo si kupil raj nam vlast.
Marija — luna mila
To luč je nam rodila.

Če luna s solncem se spoji,
Pa svetli dnevi so noči;
In téme ni in ni mrakú
In groze ni in ni strahú,
Kjer Jezusa, Marije,
Svetloba rajska sije.

Zatorej večni solnčni žár.
Obsvitaj pota nam vsikdar;
O Jezus in Marija, naj
Luč vajina nas spremlja v raj
Do one domačije
Kjer večno solnce sije.

A. Hribar.

Kaj je papež?

4. Papež je preslavni vladar.

Ali je kakšna dinastija, kakšna vladarska hiša slavnejša in dolgotrajnejša kakor papeži? Največje azijsko kraljestvo, babilonsko-asirsko, ki se je razprostiralo od Nina do Sardonopola, je trajalo 1240 let; največja evropejska država, od Romula do cesarja Avgustula je trajala 1230 let; novorimsko-bizantinsko cesarstvo od Konstantina Velikega do Konstantina Paleologa, je obstajalo 1123 let; rimsko-nemško cesarstvo od Karola Velikega do Frančiška II. je trpelo 1006 let: Kraljestvo papeževo traja že 1897 let: in to navzlic vsem silnim sovražnim navalom od začetka pa do današnjega dne. Krasno piše o tem angleški pisatelj Macaulay:

„Svetovna politika ni stvorila dela, ki bi tako zaslužilo, da se preučuje, kakor katoliška cerkev. Zgodovina te cerkve spaja dva velika veka med seboj, stari in novi vek. Ni zavoda ali družbe v Evropi, ki bi nas spominjala še na tisti čas, ko se je dvigal še iz panteona (svetišče vseh rimskih bogov) dim žrtev, in ko so po Flavijevem amfiteatru besneli tigri in skakale žirafe. Najznameniteje kraljevske rodbine se nam zde, kakor da so od včeraj, če jih primerjamo s papeži. Vrsto papežev zasledujemo lahko od papeža, ki je kronal v 19. stoletji Napoleona, do onega,

ki je kronal v 8. stoletju Pipina, in še dalje nazaj . . . In še vedno stoji pred nami papeštvo, polno življenja in moči, med tem, ko so se vsa druga tedanja kraljestva zrušila v prah. Katoliška cerkev pošilja še vedno svoje misijonarje do konca zemlje; pred sovražne kralje stopa še danes neustrašeno, kakor nekdanj pred divjega Atilo. Število njenih zvestih je večje, kakor prej kedaj, napredek v novih deželah je nadomestil izgubo v starih.“

„A še ne vidimo kakih znamenj, da se ji približuje konec. Zrla je na začetek vseh vladarjev in raznih ver, gotovo bode zrla tudi njih konec. Spoštovali so jo zelo že preje, predno je stopil kak Saks na britanska tla, predno so Franki prestopili Ren: dokler je grška omika cvela v Antijohiji, in predno so se hodili klanjat Turki v Meko Mahomedu, je stala ona čislana in spoštovana. Z neomajano močjo bode stala tudi tedaj, ko bode sedel tuj popotnik na zrušenem oboku londonskega mosta, da nariše razvaline cerkve sv. Pavla. Ako pomislim na strahovite viharje, katere vse je rimska cerkev srečno prestala, resnično ne vem, kaj bi jo še moglo uničiti. Zares, ta cerkev je velikansko delo ljudske modrosti.“

„Pretečeno stoletje je papeštvo tako propalo, da so se mu rogali brezverci, a mi protestanti smo ga nekako obžalovali: in nikakor ni čudno, ako so leta 1799. tudi bistroumni opazovalci prorokovali, da se bliža cerkvi konec. Povsod je vladala brezverska sila, papež je umrl v pregnanstvu, najznamenitejši francoski cerkveni dostojanstveniki so živeli od milosti protestantov: najimenojnejše zgradbe, sezidane za službo božjo, so bile spremenjene v gostilne salone za razna društva: lahko se je reklo: katoliška cerkev umira. A ona ni umrla. Arabci trdijo, da so veliko Gizeh-ovo piramido zgradili kralji pred potopom, in da je izmed vseh del le ona premagala silno vodovje potopa. Tako je tudi s papeštvom. Največja povodenj ga je pokrila; toda globoki njegovi temelji se niso omajali; ko je voda upadla, je ostalo jedino papeštvo nepoškodovano, vse drago je propalo. Holandska ljudovlada je propala, nemško cesarstvo poginilo, veliki zbor beneški, stara zveza švicarska, hiša burbonska, francoski parlament in njegovo plemstvo — vse je propalo. A nespremenljiva je ostala rimska cerkev.“ Tako piše protestant Macaulay.

Ali ni vrh tega rimska cerkev, kateri načeljuje ter jo navdihuje papež, rešila vseh družabnih problemov? Odpravilo se je suženjstvo, povrnilo se sužnjem človeško dostojanstvo, kateri so se doslej smatrali kakor živina; osvobodila je

ženo iz samovoljne moževe oblasti; posvetila in učvrstila je temelj države — zakon. Ali ni pouzročila ona z oznanjevanjem ljubezni do Boga in do bližnjega, da so ustanovili verniki blagodejne zavode za siromake, otroke, onemogle in bolnike? Ali niso bili že od nekdanj samostani zavetišče siromakov in nesrečnikov? Ali ni navdihnila cerkev zakonodaje s svojim duhom, ali ni povsod ublažila slabih običajev?

Kjer vlada cerkev s svojo resnico in milostmi, tam cvete ljudsko blagostanje; seveda se dogode tudi tukaj neredi in strankarski prepiri, toda vse te rane se dado ozdraviti, umiri jih zopet krščanska ljubezen. Kjer vlada cerkvena zavest, tam izgine prepad med bogastvom in siromaštvom, spopolni ga krščanska dobrotelost, kakor vidimo to v srednjem veku; je sicer še razlika med raznimi stanovi, nižjim in višjim; toda ni sužnjev, ni brezsrčnih kapitalistov in tvorničarjev, ki bi si neizmerno množili z znojem ubozih delavcev svoje imetje; ljudstvo se razvija v zadrugah, kjer ima prostor kapitalist in ubog delavec, kjer prvi tega varuje, in kjer se skrbi, da dobi vsakdo kruha in dela, samo da stori svojo dolžnost, — kakor je bilo v krščanskih zadrugah srednjega veka, — ne pa, da uničuje neurejena obrtna sloboda ubogega delavca, stiska male trgovce in obrtnike, daje kapitalistom in tvorničarjem vse bogastvo v roke, da se množi vsak dan število ubožcev in robov v tvornicah, splošno blagostanje pa da se zmanjšuje, in se imetek zbira v roke nekaterikov. Kjer cvete krščanstvo pod varstvom papeževim, tam se rešuje socialno vprašanje povsem povoljno.

Kjer vlada cerkev, tam napredujejo znanosti in umetnosti: priče so nam katoliški učenjaki in umetniki vseh vekov; kjer vlada cerkev, tam cvete pravna in politična sloboda, ne pozna se uradništva, ki predpisuje in zapoveduje državljani vsak korak, kakor da je slabotno dete. Kjer je krščanstvo, tam cvete z jedno besedo tudi prava civilizacija. Krasno kraljestvo pod vladanjem rimskega papeža! To kraljestvo obsega vse dežele po širnem svetu. Kako izvrstni so njegovi vladarji: pomislimo samo na svet mučenike prvih stoletij, pogledjmo le Gregorje, Inocencije, Benedikte, Sikste, Pije in na Leone! Kakor so obljubljeni papeži vsem narodom na svetu, tako tudi vsem ljudskim slojevem. Ali ne vidimo zadnje polovico tega stoletja, kako se zatekajo v Rim razni narodi iz Evrope, Amerike, Azije, Afrike in Avstralije? Kako se zatekajo k njemu navadni kmetje, delavci, obrtniki, aristokrati, učenjaki in umetniki! In če ne morejo k njemu v Rim, da ga vidijo, da dobé njegov blagoslov, kolike ova-

cije mu napravljajo po svojih kočah, mestih in vaseh!

Ali je torej kak vladar slavnejši kakor papež?

* * *

Ker je nam torej papež Leon XIII. središče jedinosti, vrhovni cerkveni poglavar, nezmotljiv učitelj in v resnici jeden izmed najslavnejših vladarjev: se radujemo vsi, da mu je dodelil Bog milost tako dolzega življenja. Veselimo se, čestitamo mu in zahvaljujemo Boga od srca, želeči, da nam ga On, vsemogočni, še dolgo ohrani, da nas v težavnih današnjih časih in bojih vodi in pripelje k slavni zmagi na korist vsem narodom in vsem ljudskim slojevom.

O namenu človekovem.

(Konec.)

Kar smo pisali o namenu in pravem smotru človekovem, pojasniti in podpreti hočemo še z nekaterimi izreki iz sv. pisma, iz spisov sv. cerkvenih očetov in z izgledi, kot sledi:

Sv. Ravel piše v I. listu do Korinčanov v 7. pogl. 29. vrsti: „To tedaj rečem, bratje: Čas je kratek: tedaj naj bodo tudi, kateri imajo žene, kakor bi jih ne imeli; kateri jokajo, kakor da bi ne jokali; in kateri se vesele, kakor bi se ne veselili; in kateri kupujejo, kakor bi ne imeli; in kateri uživajo ta svet, kakor bi ga ne uživali; ker podoba tega sveta preide“ . . .

V 61. psalmu v 11. vrsti beremo: „Ako-ravno se namnoži bogastvo, ne navezujte nanj srca.“

Modri Sirah pravi v 10. pogl. 10. vrsti: „Nič ni krivičnejšega, kakor denar ljubiti; zakaj tak ima tudi svojo dušo na prodaj.“

„Ne spravljajte si zakladov na zemlji, kjer jih rija in molj konča, in kjer jih tatje izkopljejo in ukradejo: temveč zbirajte si zaklade v nebesih, kjer jih ne konča ne rija ne molj, in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo.“ Mat. 6. 19.

„Gospod, vaš Bog, je Bog bogov, in Gospod gospodov, velik in mogočen in strahovit Bog, ki ne gleda na osebe, ne darove.“ 5. Mojz. 10. 17.

„Tvoje roke so me naredile in upodobile.“ Ps. 118. 73.

„K svoji časti sem ga vstvaril, ga udodobil, in ga naredil.“ Iz. 43. 7.

Prerok Malahija pravi v 1. pogl. v 6. vrsti: „Če sem tedaj jaz oče, kje je moja čast, in če sem jaz Gospod, kje je moj strah?“

„Vse je Gospod zavoljo samega sebe naredil.“ Preg. 16. 4.

„Kdo je zasadil vinograd, in ne je od njegovega sadu?“ I. Kor. 9. 7.

„Le eno je potrebno“ . . . Luk. 10. 42.

Vsi ti izreki in besede sv. pisma jasno pričajo, da človek ne sme tu na zemlji iskati svojega namena, ampak, da je njegov namen višji, nadzemeljski, v Bogu. Poslušajmo še sv. cerkvene očete:

„Bogastvo in premoženje sta nam le sredstvo: koristita le onemu, ki ju zna uporabljati. Ako ju znaš ti prav rabiti, pomagata ti v večno življenje.“ Klem. Aleks. „Mi nismo nikaki pravi gospodarji časnih bogastev; mi smo le hišniki in oskrbniki tujih stvari, ki nam jih je Bog izročil.“ Teofilakt. „Bog ni ustvaril Adama, kot da bi ga potreboval, ampak da bi nekoga imel, komur bi mogel deliti svoje dobrate . . . Kakor malo Bog človeka potrebuje, toliko bolj pa potrebuje človek občestva, prijateljstva božjega. To namreč je lepota človekova, da v Bogu živi in ostane.“ Irenej.

„Zato je svet ustvarjen, da smo vsi rojeni; mi se rodimo, da spoznavamo svoj namen — Stvarnika sveta; mi ga spoznavamo, da ga častimo: mi ga častimo, da dosežemo plačilo za trud, nesmrtnost, ker češčenje božje tirja največje napore; zato bomo prejeli nesmrtnost za plačilo, da bomo jednako kot angelji najvišjemu Gospodu in Očetu služili in da bomo na veke trajajoče kraljestvo božje. To je bistvo vseh stvari, skrivnost božja in tajnost sveta.“ Laktancij. „Njim, ki so po božji podobi ustvarjeni in obdarovani z razumom in so prejeli pametno razsodnost, obljubil je Stvarnik večno življenje, da spoznavajo svojega Stvarnika, njegovo pravico in modrost, da služijo zapovedi in pravici in da bodo prosti vsakega trpljenja ostali v svojih telesih, v katerih so preživljeno življenje, če tudi v pozemeljskih, minljivih telesih krepostno nosili.“ Atenagoras. „Človek samo toliko časa nekaj velja, dokler se oklepa Boga, kateri ga je ustvaril: če pa se loči od Boga, tedaj je človek nič.“ Ambrož. „Pomisli človek, da si prah, in ne bodi prevzet. Pomisli pa tudi, da si z Bogom v sorodstvu, in ne bodi nehvaležen.“ Bernard.

Primere: Popotnik, ki ima pred očmi gotov cilj, prepotuje vasi in mesta, in se ne da motiti lepoti in prijetnosti, ki se mu nudi po poti. Za vse to se ne zmeni, ker ima drug namen in hoče doseči cilj, ki ga ima pred očmi. Tako tudi mi ne smemo trpeti in pustiti, da bi nas svetno razveseljevanje in slast odvrčala od našega zadnjega namena in cilja — od večnega življenja.

Neki rimski cesar je imel popolnoma udomačenega jelena, ki mu je bil največje veselje.

Da bi temu jenu kak lovec ali kdo drugi kaj žalega ne storil, obesil mu je cesar na vrat tablico z napisom: „Nikar se me ne dotikaj, jaz sem cesarjev.“ — Tako je izvolil tudi nebeški vladar našo dušo za svojo ljubljenco, in s svojo srčno krvjo je zapisal Sin Božji nanjo besede: „Moja si! Nikar se me ne dotikajte, jaz sem božja!“

Kako lepo opominja sv. Bernard mlačne in popustljive kristjane, ki se tako hitro naveličajo iskati Boga in mu služiti: „Kri mi kipi po žilah in se mi hoče sesesti od strahu in nevolje, če slišim govoriti kristijana: Pridite, počnimo to in ono, da preženemo dolgi čas. Ali tako malo ceniš ti dragi, dragi čas, ki ti ga je dal Stvarnik iz zgolj usmiljenja, da ohraniš sv. nedolžnost, ki si jo po milosti sv. krsta prejel, da dan za dnem Bogu podobnejši postajaš, ali da delaš pokoro in prosiš odpuščanja za grehe, da množiš v sebi posvečujočo milost božjo in si prislužiš nebesa.“ —

O človek, uči se iz povedanega spoznavati največjo nalogo, uči se in prizadevaj si, da si pridobiš največjo srečo — večno življenje . . .

Ant. Hribar.

Recimo nekaj o popolnosti.

(Dalje.)

Tudi sv. Avgustin trdi, da obstoji popolnost naša v ljubezni. Piše namreč: „Začeta ljubezen je začeta pravičnost, napredujoča ljubezen je napredujoča pravičnost: velika ljubezen, je velika pravičnost: popolna ljubezen je popolna pravičnost! Ako je tedaj popolnost naša tolika, kolikva je naša ljubezen, iz tega se vidi, da ste popolnost in ljubezen isti pojem.“

Isto nam potrjuje pamet naša. Stvar je popolna tedaj, ako ustreza in odgovarja svojemu namenu. Oko je popolno, ako dobro vidi različne stvari, kajti oko je zato, da gleda. Popolno je pero takrat, ako se more z njim dobro in lepo pisati. Da doznamo, v čem obstoja popolnost človeška, treba vedeti, koja stvar nas zjedini z našim zadnjim ciljem, hočem reči z Bogom, kateri nas je za-se ustvaril, kateri nas za-se vodi in za-se vzdržuje v življenji. — Ta vez naša z Bogom pa je ljubezen: vsaj piše ljubljenc Gospodov sv. Janez Evangelist: *Qui manet in caritate, in Deo manet et Deus in eo* (Joan. Ep. I. cap. 4. 16.) „Kedor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.“ — In dalje: „Si quis deligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus deligit eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus.“ (cap. 14. 23.) „Kedor mene

ljubi, obdržaval bo besedo mojo, in Oče moj ga ljubil bode, in prišla bova k njemu in pri njem ostaneva.“ — In sv. Pavel pravi dalje: „*Qui adhaeret Deo, unus spiritus est.*“ — Ljubezen združuje duh človeški z Bogom, z vezjo sv. ljubezni. — In zopet piše: „*Caritatem habete, quod est vinculum caritatis.*“ „Ljubezen gojite, ker ta je vez ljubezni.“ — Jasno je tedaj, da je ljubezen popolnost. Naš zadnji cilj in konec je Jezus: vsa popolnost naša obstoja v tem, da pridemo k njemu.

Svoje dni je prišel v svetovno mesto Pariz mladenič poslušat bogoslovne nauke. Vstopil je v zavod, kjer je poučeval slaven učenjak. Vsede se k drugim poslušalcem v klopi. Učitelj začne s predavanjem. Predmet razlaganju bile so besede sv. Matevža: „Ljubi gospoda svojega Boga iz celega srca!“ Ko je učenjak izvršil, vstal je mladenič hoteč takoj oditi. „Zakaj nas misliš tako hitro zapustiti? Si se tako hitro naveličal poslušati tolmačenje moje?“ „Ne, učeni gospod profesor, to ne, nego dosti sem čul, da vem, kaj mi je storiti, če hočem postati popolen. Jaz raje grem in pokažem v dejanji, kaj sem se naučil pri vas.“ Izgovorivši te besede, se poslovil, gre v samostan in tu v samotni celici služi Gospodu. —

Rekli smo, da popolnost naša obstoja v ljubezni do Boga in do bližnjega. Držimo se zopet naukov angeljskega učitelja. On pravi: „*Habitus caritatis non solum se extendit ad dilectionem Dei, sed etiam ad dilectionem proximi*“; — in dalje: „*Manifestum est, quod idem specie vetus est, quo diligitur Deus, et quo diligitur proximus.*“ V naši ljubezni do bližnjega je tako rekoč združena ljubezen do Boga. Ne zdi naj se ti to čudno, vsaj vsak dan kaj jeduakega opazujemo. Mati ima gotovo rada dojiljo, ktera ji hrani njeno dete, zato jo obdaruje itd.; toda ker ljubi dojiljo zaradi svojega sinčka, zato s to liubeznijo bolj ljubi otroka nego dojiljo. Lovec ljubi trud, težavnost lova, in zato brez strahu prenaša pekoče solnce, sneg, burjo in dež; nevstrašen se plazi po hribu in dolu, polju in gojzdu; pozabi na spanje, hrano pijačo; in vse to pranaša, ker ljubi lov in zverino. Tako i mi, ko ljubimo bližnjega, s tem ljubimo i Boga, in sicer še mnogo bolj, nego li bližnjega.

Sv. Ambrozij pripoveduje nam o nekem divjem vojaku in o neki antijohenski deklici Teodori. — Ko so doznali, da je kristijana, obsodili so jo, da ima najprvo izgubiti venec nedolžnosti, a potem da jo bodo obglavili. To je zvedel vojak kristijan. Pride k Teodori in ji reče: „Teodora, vzemi mojo vojaško obleko in jaz tvojo!“ — Tako storita. — Vojaka, se ve da v ženski

obleki, peljejo na morišče. V tem hipu pride Teodora v vojaški obleki in zavpije na ves glas: „Pustite ga, jaz sem Teodora!“ Potem krvniki zgrabijo še njo in oba skupaj izgubita mlado svoje življenje za Kristusa križanega.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz jugoslavenske Bosne. Kar smo neizrečeno želeli, se nam je spolnilo. Hvala Bogu! Dobili smo krasni tabernakelj v novo cerkev sv. Jožefa — sv. Družine v Prjedoru.

Tretjo nedeljo po razglasenju Gospodovem, ko se tu pri nas obhaja praznik sv. nazaretske Družine, se je cerkveno slovesno blagoslovil nov tabernakelj in križev pot. Presvitli mil. gospod oče biskup poslali so za to cerkveno slovesnost tajnika svojega, veleč. očeta Marjana. Že v soboto med zvonjenjem večernic ali k prazniku, naznanjali so topiči s strelom to častito cerkveno slavnost rimo-katoliški slavenski občini med razkolaniki in mahomedanci.

Ob deveti uri v jutro šel je verni narod k svečeniško-redovni hiši, iz ktere so donesli v to odbrani moški 14 postaj sv. križevega pota, kateri se je nosil v procesiji med molitvijo v novo hišo božjo. Veleč. oče Anton, pooblaščenec veleč. očeta gvardijana, je najprvo govoril iskren in temeljit cerkveni govor o sv. križevem potu in za tem o novem tabernakeljnu.

Mnogim so solze veselja in srčne hvaležnosti rosile iz očij. Pri koncu govora je vrli govornik vzdignil roki proti nebu in klical in prosil o! Boga trojedinega blagoslova, milostij, blagodarov, pomoči in obilno plačilo velikodušni dobrotnici, ktera je dala napraviti novi tabernakelj in sv. križev pot prepotrebni novi cerkvi in vse to podarila iz ljubezni do Jezusa, Boga in človeka, živega v presv. zakramentu oltarja. In verno ljudstvo je z mašništvom vred zdihovalo in prosilo za dobrotnico! Ginljiv in prešinjiv je bil ta čas združenih vzdihov in prošnjâ v svetišču, k Njemu, kateri sedi na sedežu — k Jag-njetu božjemu.

Za tem bil je blagoslov križevega pota, na to postavljanje postaj na določena mesta v ladiji cerkve, med pobožnostjo sv. križevega pota, ktera se je prvokrat opravila po namenu blagosrčne dobrotnice. Po dovršenih obredih sv. križevega pota, blagoslovil je veleč. oče dekan, pooblaščenec biskupov, novi tabernakelj in slovesno prenesel iz starega tabernakeljna — slabe omarice, presv. zakrament oltarja v novi sv. hramček, in na to začela se je glavna, velika služba božja s peto sv. mašo, ktero je opravljal veleč. oče Marjan, biskupski tajnik. Med sv. mašo bil je drugi izvrstni in prešinjivi ter podučljivi cerkveni govor o sv. nazaretski Družini, kateri v slavo postavljen je glavni oltar v novi cerkvi.

Ljudstva je obilno došlo k tej cerkveni slavnosti, došlo je tudi nekoliko po cerkvi ločenih bratov naših, takozvanih pravoslavnih, po naše razkolnikov, k tej rimo katoliški službi božji in ti so bili v dušo ginjeni, kar so mi potem sami izrazili.

Križev pot je izdelan na Dunaju pri tvrdki Heindl. Slike postaj so umetnijsko, pobožno in prešinjivo naslikane po Fürichu. Okviri so iz trdega hrastovega lesa prav lično in lepo narejeni in izde-

lani po romantskem slogu, zgoraj zaokroženi; vrh okvirov so krasni, umetno izrezljani nastavki, nad katerimi so prav lepi in visoki križi; porobki in okraski okvirov so pozlačeni, vse drugo je naravne hrastove, z oljem olikane barve. Slike same so visoke 75 cm, z okviri in križi vred so podobe visoke 1 m 12 cm.

Krasni tabernakelj izdelal je umetnik cerkvenih stvari vesespoštovani gosp. Josip Grošelj v Selcih pri Škofji Loki na Kranjskem, v romantsko mešovitem, jako prijetnem in okusnem slogu. Napravljen je tabernakelj tako, da obsega oltarno menzo po nje dolgosti. V sredini je presv. hram, nad njim nosijo štirje stebriči krasno pol kupolo, ktera je jako umetno sestavljena, izrezljana in obličena, kakor velikanska krona. Vrata presv. hramiča so umetno rezbarsko izbuknjena; v sredini je presv. Srce Jezusovo; notrinja presv. hramiča je oblečena z močno, belo, svilenim tkanino, na ktere ozadji je v krasnem solncu presv. Ime Jezus z zlatimi nitimi in vrpčami umetno našito, drugod pa z zlatimi zvezdami okrašeno. Pod baldakinom nad presv. hramičem je umetnijsko izrezljan krasni križ s podobo križanega Jezusa, ktera je izrezana iz trdega kapčevega lesa in je slična slonokošeni. Na vsaki strani presv. hramiča so jako lepi dostavki z dvema dupljinama levo in desno, v teh dupljinah sta na evangeljski strani oltarja kipa sv. Alphonsa Marija Liguorja in sv. Klare; na listovi strani pa sv. Bonaventura in sv. Terezija, toraj oni izmed svetnikov in svetnic božjih, kateri so posebno častili najsv. Zakrament oltarja. Pri dnu dostavkov tabernakelnovih ste dve lepi stopnici za svečnike. Vse je z jako umetno izbuknjenimi okraski iz trdega lesa jako natančno in nežno ter okusno izrezljano. Zatorej je ta tabernakelj v resnici veličastno, veleumetno, krasno, točno in dostojno izdelan, prav redka cerkvena umetnija in lepota, ktera je izdelana od domačega slovenskega umetnika in v marsičem prekosi nemške umetnike te cerkvene stroke, tudi one tirolske in marsiktere druge. Zatoraj Slovenci in Jugoslaveni, naročajte cerkvene izdelke kiporezbarske stroke pri domačih slovenskih umetnikih, osobito pa pri vesespoštov. gospodu Josipu Grošelju v Selcih, pošta Selce pri Škofji Loki, Kranjsko.

Veščaki in razumniki iz opatije Marije Zvezde in drugi so se izrazili in priznali to, kar je glede tabernakeljna v tem dopisu omenjeno, in cenili so ga na 700—800 glđ. vrednosti; stal je pa le 520 glđ. z zaboji, vlaganjem in vožajo do železniškega kolodvora vred. Blagi umetnik je istino povedal, ko nam je sporočil, da ni prav nič zaslužil s tem dolgotrajnim delom. Prav z dobro zavestjo ga vsem veleč. cerkvenim predstojništvom priporočamo. Malo pozneje dali bomo krasni tabernakelj fotografovati in podobe njegove priporočiti leposlovnim listom in kalendarom. Tako ima večna Ljubezen — Bog in človek Jezus — med nami ubogimi Jugoslaveni dostojnejše stanovanje, iz kojega nam podeljuje toliko milostij, blagodarov in pomočij, da celo samega sebe v presv. zakramentu oltarja! In, ker je Gospod v presv. zakramentu oltarja spomin svojega trpljenja zapustil, kako lepo pristoji v cerkvi, kakor venec na okolo, sv. križev pot. Ta bogati zaklad milosti božjih, zasluženja in sv. odpustkov za žive in umrle, po premišljevanju britkega trpljenja Gospoda našega Jezusa Kristusa, s skesanim srcem opravljenim na 14 postajah. Bog obilno poplačaj blagosrčni dobrotnici,

pa tudi vsem dobrotnikom in dobrotnicam te prepotrebne nove cerkve! Jezus, Marija, Jožef njej in vsem obilno pomagajte in povrnite /asno in večno!

Novi tabernakelj kliče nove, njemu dostojne svečnike in „kanon table“. Krasna nova slika sv. Družine nad tabernakeljnom želi okvira, priličnega tabernakeljnu. Slika je še brez okvira samo provizorično povzdignjena nad presv. hramičem. Treba je še dveh stranskih oltarjev, obhajilne mize, prižnice, krstilnice, čednega tlaka, dovršene stranske kapele in vsaj dva zvona v zvonik. Toda še imamo nekoliko izplačati za „materijal“ in rokodelstvo, ker nismo mogli vsega izplačati, da se je cerkev toliko dogotovila, da zamore biti v njej služba božja. Prav v potreben kraj bi dal in mnogo pomogel tisti, kdor more kaj podariti za to novo cerkev in cerkvene naprave v novi, ubogi rimo-katoliški slavenski občini med drugoverci. Za žive in umrle dobrotnike se opravljajo pogosto ss. maše in skupno združene molitve v cerkvi in doma. Največji in najobilnejši povračniki pa bodo je Jezus, Marija in sv. Jožef!

Rimo-katoliški župni urad sv. Josipa v Prjedoru.

Br. Anton Babič,
župnik in dekan.

Br. Alph. M.,
cerkveni prokurator.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Razmere v praškem deželnem zboru so še vedno stare. Nemci nagajajo in zabavljajo po navadi. — Veliko veselje pa je zavladovalo med Nemci, ko se je raznesla vest, da je predlagal katoliški poslanec dr. Ebenhoch v gornje avstrijskem deželnem zboru, naj se prekličeta za nemški narod tolikanj škodljivi (?) jezikovni naredbi. Seveda se je sprejel predlog jednoglasno. Vsi listi, zlasti židovska preša se vesele vsled tega koraka in menijo, da je večina razdrta. Nemogoče se nam zdi, da bi dr. Ebenhoch, ki uvidi, da se ni naredila Nemcem nikaka krivica, se kar na enkrat tako zelo spremenil in da bi sedaj vlekel z nacionalci, ki so ga povsodi zasramovali, tako da je bil sam in njegova družina vedno v smrtni nevarnosti. Nevrjetno je, da bi se razbila večina, ko je vendar se povdarjala pred odhodom vsestranska solidarnost in medsebojna podpora. — Upamo, da se stvari kmalu razjasnijo. Državni zbor bo zopet sklican najbrže sredi meseca svečana.

V kranjskem deželnem zboru je poslanec dr. Žitnik predlagal v izbornem govoru, naj se izvoli poseben odsek, ki se bo pečal z udanostno adreso, katera se bo odposlala presvetlemu vladarju k petde setletnici vladanja. Predlog sta podpirala prijatelja dr. Tavčar in baron Schwegel. Nujnost predloga se je jednoglasno sprejela. — Do sprave med narodno-napredno in katoliško narodno stranko še ni prišlo. „Narod“ in njegov šef dr. Tavčar se boji sprave in se raje ziblje v naročju renegata Schwegelna, nego da postopa složno s katoliškimi poslanci. Njegovo glasilo vedno napada kat. stranko in poslanca dr. Šusteršiča. Od vseh stranij pa se čujejo glasovi za spravo, za katero se je izreklo mnogo tudi takih občin, kjer sede narodne napredne stranke možje, toda te izjave so dr. Tavčarju bob v steno. Že vsi slovenski listi brez izjeme so obsodili nesramno in podlo pisarjenje „Slov. Naroda“; a on se ne zmeni za to, marveč

prinaša še vedno izzivajoče članke. Deželni zbor bo kmalu prekinjen, sprave ne bo in kdo bo kriv temu, ako ne zloglasni dr. Tavčar?

Ogersko. Žrtva civilnega zakona je bil nedavno kapelan Capo. Zaročenca Maslag in Makai sta prišla 19. t. m. dopoldan v cerkev, da bi ju poročil Congradski kapelan. Ta nič hudega misleč, ugodi njiju želji. Ko to gosposka zve, obsodi kapelana v globo 50 glđ. A teh ni mogel takoj izplačati; moral bi torej iti v ječo za 5 dnij. Ker je bilo ravno pred božičem in je imel kapelan mnogo opravila, se ni mogel takoj ločiti. A gosposka se ne zmeni za to, marveč ga s silo odvede v zapor. — Tako se godi katoliškim duhovnikom v marijanskem kraljestvu, kjer imajo gospodstvo v rokah židje in kalvinci.

Rim. 2. marcija bo nastopil sv. oče 89. leto in 3. marca bo praznoval 20letnico papeštva. Izmed 263 papežev jih je le 11 dalj vladalo, nego 20 let. Najdalje je vodil čolnič sv. Petra Pij IX.

21. t. m. je sprejel sv. oče člane lateranskega kapitelja. Podarili so mu — kakor običajno — dvoje belih s cveticami okrašenih jagnjet. Volno teh jagnjet porabijo za palije, katere podeli sv. oče patrijarhom in nadškofom.

25. pret. meseca je imela kongregacija obredov sejo. Določilo se je preiskovati čudež, katerega je provzročila redovnica Marija Magalena v Brescia.

Istega dne je sprejel sv. oče v avdijenci kneza Metternicha in avstro-ogerskega poslanika v Monakovem.

20. pret. meseca je imela družba božjega Odrešenika pod predsedstvom antijohijskega patrijarha veselico. Govorilo se je v 18. jezikih in sicer: latinsko, hebrejsko, grško, laško, francosko, špansko, portugalsko, nemško, angleško, holandsko, češko, poljsko, armensko, sanskrit, oshindong, volapik in kasi; med presledki se je pelo v 9. jezikih. S tem je pokazala družba svoj namen: oznanjati sv. vero ljudem v vseh jezikih.

Francosko. Berolinski list „Germania“ piše: Na svetovnem shodu orijentalcev je bilo navzočih več jezuitov, ki so želi občno pohvalo. Predsednik shoda se je zahvalil jezuitom za vsa dela, katera so izšla v katoliški preši v Beyruthu. Kako mislijo pa naši liberalci o jezuitih?

Nemško. Časopis „Hamb Corr.“ piše o potovanju nemškega cesarja Viljema v Palestino: Samo to je gotovo, da bo odpotoval nemški cesar v jeseni v Jeruzalem, kjer bo posvečena novo zgrajena cerkev Odrešenika. Obrok ni še natančno določen; nekateri menijo, da odide 18. oktobra, na dan svojega godu, ali 31. oktobra, na dan reformacije, ali pa 8. nov. ker je ta dan pric Friderik I. 1869 imel vhod v Muristan. Ne ve se, ako bodo tudi cesarica z njim potovala. Cerkev bo kmalu gotova. Oltar in orglje so že odposlali iz Berolina, sedaj delajo stole in kmalu odide tudi slikar, da naslika stenske slike. — Za umorjena katoliška misijonarja je dobila Nemčija od kitajske vlade sledeče zadoščenje: 1.) Predsednik provincije Schantung, kjer sta delovala misijonarja, je odstavljen in se ne more več povspeti do kake višje službe. 6 uradnikov je prestavljenih in kaznovanih. Morilci se bodo najhuje kaznovali. 2.) Za škodo, katero trpi misijonska postaja vsled izgube misijonarjev je obljubila kitajska vlada 3000 taelov (1 tael je 3 glđ. 3 $\frac{1}{2}$ kr.) 3.) Zgrajenje treh katoliških cerkva s kra-

ljevimi varstvom, jedna izmed teh bo na onem mestu, kjer sta bila umorjena. Vsaka cerkev bo stala 66.000 taelov, ktere bo dala kitajska vlada. Poleg tega je obljubila vlada podeliti 24.000 taelov za zgrajenje sedem misijonskih hiš v prefekturi Tsaotšufu. Ves ta denar bodo izročili katoliškim misijonarjem cesarjevi odposlanci, ker drugače bi morali misijonarji marsikatero preslišati od kitajskih uradnikov.

4.) V obrambo misijonarjev bo izdal cesar poseben edikt. — Te pogoje je stavil najbrže škof Anzer, ko se je mudil v Berlinu. Zlasti velevažnega pomena so cesarjeve tablice, katero bodo jamčile za varnost misijonarjev. S tem se bodo katoliški misijoni zdatno izboljšali, in upanje je veliko, da bo prav mnogo nevernikov prestopilo v katoliško vero.

Angleško. Povodom 60letnice mašništva svetega očeta piše londonski list „Morning Post“: Misel onega papeža, ki goji nado, da se združijo vsi anglikanci s katoliško cerkvijo, da skupno branijo vedno bolj propadajočo družbo, je imenitna in velikega pomena za vse narode, naj so katoliški ali ne. Ta ideja, katera vodi sv. stolico, daje papeštvu moč, kakoršne bi jej ne mogla dati niti velika kraljevina niti nebroj podanikov.

Drug časopis piše: Stojimo pred dogodkom, ki jasno kaže, kako zelo je narasla moč papeštva, tako da sme z mirnim srcem in lahko vestjo zreti v bodočnost. Papež, dasi po letih star, je vendar mladostnega duha in vživa slavo, kakoršno so vživali le malokateri pred njim. Tako pišejo protestantski listi o papežu!

Kardinal Vaughan je odpotoval v južno Francijo, da si okrepča zdravje — Katoliški škofje angleški so odgovorili v pastirskem listu anglikanskim prelatom glede neveljavnosti mašnikovih posvečevanj.

Na otoku Korfu je prišel neki postopač Spiro Ebert v katoliško cerkev in ustrelil na mašujočega duhovnika. Krogla k sreči ni zadela mašnika. Zločinca so takoj prijeli in odvedli v zapor. Pravijo, da je zblaznel.

Kitajsko. Katoliški misijonar Homayer je bil blizu Cantona napaden in nevarno ranjen. Po posredovanju nemškega konzula je ukazal ondotni načelnik takoj zasledovati zločince in jih ostro kaznovali. To je že drugi slučaj, da so bili v kratkem umorjeni trije katoliški misijonarji za sv. vero.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarij (svečan) 1898.
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Mornarji.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Ignacij.** Ta in vsak dan meseca naznanjene pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

2.) **Svečnica.** Avstrijska vladarska hiša. Narodnostni mir na Češkem. Razširjanje in okrepljenje marijanskih kongregacij.

3.) **Sv. Blaž.** Spreobrnjenje mlačnih kristjanov. Mešani zakoni. Na vratu bolni.

4.) **Sv. Andrej Korzini.** Namestitev neke izpraznjene škofije. Da bi se vravnale družinske razmere.

5.) **Sv. Agata.** Duhovni in obhajanci. Državnozbornske volitve na Nemškem. Nevarno bolni v tem mesecu.

6.) **Sv. Tit.** Škofje in duhovniki. Položaj na Kreti. Žalostno stanje po mestih in na kmetih. Družinski očetje.

7.) **Sv. Rihard.** Povrat Angležev k pravi cerki. Volitve na Francoskem. Organizacija krščanskih zvez za mladino na Avstrijskem.

8.) **Praznik molitve našega G. Jezusa Krisustusa.** Narasčaj molitvenega apostoljstva. Da bi se kmalu uresničilo pravično varstvo delavcev.

9.) **Sv. Ciril Aleks.** Svetopisemsko podjetje. Revščina armenjskih katoličanov. Zastarani grešniki.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zapeljivec je priporočen v molitev, da bi prišel na pravo pot.

Listek za raznoterosti.

Nevarno je obolel preč. gosp. Ignacij Podobnik, župnik v Preserjah. Priporoča se vsem čč. duhovnim sobratom v molitev.

Prosimo stariše naj blagovolijo dati nekaj dobrih navodil otrokom, predno jih pošiljajo v cerkev. Zlasti naj jim priporočajo, kako naj se obnašajo v hiši božji, da ni dovoljeno šepetati in med pridigo dirjati po cerkvi; otroci motijo govornika in poslušalce. — V tem oziru vlada v stolnici velik nered, zlasti med nemško pridigo.

Iz **Marianhill-a** v južni Afriki je dospelo uredništvo našega lista pismo pisano 29. dec. 1897 v nemškem jeziku tako le se glaseče:

Zvečer 25. dec. 1897 prejeli smo sporočilo iz nemške vzhodnje Afrike, da je umrl naš pater M. Emanuel Drevenšek. Mi Vam to naznanjamo, ker je P. Emanuel tudi dobival Vaš cenjeni list.

P. Emanuel še ni bil 30 let star in je prav goreče misijonaril. Poslal ga je bil njegov opat še z nekim drugim duhovnikom, da bi tam ustanovil novo misijonsko postajo „Kolin“ v zapadnem Usambara, sedem dni od Tanga, ki je blizo poskusne vladne postaje Kwai. Priporočamo ga v molitev vsem njegovim prijateljem in prečastiti duhovščini v njegovi domovini. Fr. m. Jožef O. C. R.

Kakoršno vprašanje, tak odgovor. V gostilni nekoga belgijskega mesta je sešel mlad mož in jedel postna jedila. Njegov pes je ležal pri nogah. Pri drugej mizi je sedela večja družba, ki je jedla mesna jedila in se norčevala iz moža, ki se je postil. A mož se ni zmenil za to. Ko mu pa jeden ud te družbe reče: „Akoravno je danes post, smem vendar dati kost vašemu psu.“ — „Gotovo, moj Gospod“, odgovori mož, „psi žro meso, kedar ga dobé.“

Sovraštvo do krščanstva. Na Francoskem je bilo za sedemletne otroke predavanje o paganski veri —

in to v šoli. Predavanje se je pričelo s koncertom, pri katerem so se pele nespodobne pesmi. Kdo se bode čudil, ako postanejo ti otroci, v katerih mlada srca se vliva sovraštvo do krščanstva, enkrat izdajalci domovine in prekucuhi.

Židje v Palestini. Jeruzalem je imel pred 50 leti komaj 6000 židov. Do l. 1893 je število naraslo, tako da je bilo židov 28.000, in danes je število mnogo večje. Pomnožili so se zlasti od takrat, ko so bili izgnani z Rusije. Že l. 1870 je hotela ustanoviti izraelska zveza v Jafi kmetijsko šolo. A stvar se ni dobro obnesla. Do sedaj je ustanovljenih 22 židovskih vasij, zlasti po Galileji jih je mnogo. Največja židovska vas je Sichron, ki ima 1000 prebivalcev, shodnico, šolo, zdravnika in lekarno. — Bogati židje imajo še vedno navado, da se preseljujejo v Palestino, da jih ondi pokopljejo.

To je mladenič, da je malo takih. Izvrsten mladenič je hodil delat pred par leti v pariško tovarno. Vsako nedeljo je šel k sv. obhajilu, in se skazal povsod pridnega in zvestega. Lastnik tovarne, kojega bog je bil denar, pa ni mogel trpeti pobožnega delavca in ga je večkrat zaničeval pred celim osobjem. Da bi ga odvrnil od nedeljskega obhajila, ga povabi prav zgodaj zjutraj na zajutrek. Vse zastonj. Vrli mladenič odgovori: „Ne samo zajutrek, tudi zadnjo kapljo krvi dam za sv. obhajilo.“ Drugi dan mu reče žena tovarnarjeva: „Tvoja včerajšnja opazka je nekoliko ganila mojega moža. Moli zanj, in prav gotovo se bo izpremenil.“ In res, dva dni potem pripelje tovarnar mladeniča pred delavce in jim ukaže, naj mladeniča od sedaj naprej spoštujejo. Od sedaj naprej je prvi vaš nadzornik in moj namestnik, so bile njegove besede. — In kaj takega se večkrat zgodi. V St. Gallen n. pr. imajo protestantski trgovci le katoliške, pobožne mladeniče za svoje oskrbnike; v Bazelu imajo protestantske družine le katoliške dekle. Že vedo zakaj! Seveda sprva morajo taki mladeniči in dekleta marsikako grenko slišati. Toda čemu so bili pa maziljeni pri sv. birmi, zakaj so jih škof udarili po lici? Kdor se brani le nekolič zahmehovalje pretrpeti, ali je tak vreden, da bi bil enkrat pri Sinu božjem, ki je vse zaničevanje in zasmehovanje nase vzela, pretrpel in ga še trpi v najsvetejšem zakramentu? Torej mladeniči! Na noge! Prejemajte pogosto sv. obhajilo, če ne večkrat, vsaj enkrat na mesec! —

Kdo je začel prvi izdajati časopise. Nekateri trdijo, da je bil Theophratte Renaudot (reci Renodó) prvi izdajatelj časopisov. Toda dotičniki so v zmoti: Resnica je, da sta dva svetnika sovrstnika, sv. Frančišek Saleški (1567—1622), in sv. Vincencij Pavlanski (1576—1660) ustanovila časopisje. Dokazano je namreč, da je sv. Frančišku Sal. prišlo na misel, izdajati svoje pridige v listih, ki so zastonj krožili med ljudmi. Poskus se je dobro obnesel. Ti lističi so gorečemu svetniku mnogo pomagali, da je pripeljal 72 tisoč kalvincev v katoliško cerkev.

Sv. Vincencij Pavlanski je imel tudi podobno misel. Njegov življenjepisec pripoveduje, da je svetnik dajal misijonska poročila, katera so mu pošiljali njegovi misijonarji iz različnih krajev tiskati. Te liste, kateri so se v velikem številu v določenih obrokih tiskali, so takozvani klicarji prodajali pri cerkvenih

vratih in na javnih prostorih. Kupčija se je obnesla prav dobro. Ljudje so se kar trgali za liste, ki so prinašali mnogo denarja v „revno blagajnico“. Popraševanje po listih od strani ljudstva je bilo toliko, da je moral začeti redno izhajati časopis, ki je imel naslov: „Magazin charitable“ (reci magazin šaritabl), kar bi se reklo morda po naše: skladišče ali zaloga ljubezni. Kot prilogo časopisu je dodajal sv. Vincencij malo delce: „Belehrung über die Unterstützung der Armen“, morda po naše: Navodilo, kako podpirati reveže.

Torej dva svetnika sta ustanovila časopisje iz tega namena, da bi budila in podpirala krščansko ljubezen in usmiljenje do bližnjega, ustanovila sta je, da bi podpirala blagor svojega brata — trpečega človeštva. — In kakšni so dandanes časopisi? Ne samo, da blatijo in obrekujejo tega ali onega človeka, da svoje bralce peljejo naravnost v pekel — tudi sveta cerkev ni varna pred njegovimi umazanimi ustmi, da celo Boga taje naravnost in smešijo in zaničujejo vse, kar more dati človeku pravo srečo. —

Koliko je Judov na svetu? Na celem svetu je 6 milijonov 300 tisoč Abrahamovih sinov. V Evropi 5 milijonov 400 tisoč, v Aziji 30 tisoč, v Afriki 25 tisoč, v Ameriki 250 tisoč. V Avstraliji je judovskih nosov prav malo. Največ jih je na Ruskem, namreč 2 milijona, 552 tisoč. Potem pa pride takoj Avstro Ogerska z 1 milijonov 654 tisoči čifutov. Od teh jih naložimo 688 tisoč na hrbet Galiciji, Ogerski pa 800 tisoč. Na Nemškem je 562 tisoč, v Rumeniji 263 tisoč, na Turškem 105 tisoč, v Holandiji 82 tisoč, na Francoskem 53 tisoč in na Laškem 40 tisoč „krivokljunov“. V Budapešti je trikrat toliko Abrahamovega zaroda, kakor na celem Francoskem.

Dvojna obleka in dvojni vsprejem. Neki ubog Portugalec se je pred nekaj leti odpeljal v Indijo, da bi si opomogel. Sreča mu je bila mila, obogatel je, in čez 20 let se je vrnil s svojim denarjem in obilnim dragocenim blagom, katero je hotel podariti svojim sorodnikom. Hotel jih je pa prej poskusiti. Zato se obleče po izstopu iz ladije v revno obleko, gre k sorodnikom in toži o nesreči in prosi pomoči. Ko njegovi ljudje to vidijo, ga z najlepšimi izgovori odpravijo.

Sedaj se pa obleče elegantno, izloži najbolj finega blaga iz ladije, in kupi krasno hišo pri Lisabonu. Sedaj je bilo pa vse na njegovi strani, toda sedaj jih je on izplačal, kakor prej oni njega, in se ni zmenil za svoje sorodnike.

Tako dela tudi ljubi Izveličar. Neskončno je bogat, vendar pa je prišel k nam v revni podobi v najsv. zakramentu. Tukaj želi, da bi ga velikrat dostojno prejeli, pobožno molili, večkrat obiskali in velikrat bili pri sv. maši. Toda mnogo ljudij ga zavoljo njegove revščine noče priznati; in celo zabavljajo in se norčujejo, če ga drugi večkrat prejemajo.

Toda prišla bo ura, ko bo slekel priprosto obleko in se bo prikazal v veličastvu neba. Takrat pa tudi on ne bo hotel poznati tistega, ki ga v svojem življenji ni hotel poznati v sv. Rešnjem Telesu. Kdor ga pa tukaj spozna pred ljudmi, tega bo tudi On spoznal pred svojim Očetom.

Če si torej pameten, prejmi Jezusa velikrat in izkazuj mu vso mogočo čast in ljubezen!